

Пам'яті Марка Лукича Кропивницького

Максим Рильський

Я тільки раз його на сцені бачив —
Титана, що зламали вже літа,—
Та молодим в очах він вироста,
Бо я таким в душі його відзначив.

Він вийшов — сотні голубиних крил,
Зірвавшись, в повітрі заплескали.
Здавалося, і мертві стіни зали
Враз ожили, весняних повні сил.

І мовчки, ніби скеля над прибоєм,
Він на помості, мовчазний, стояв,—
І от прибій ущух, і залунав
Глибокий голос мужнім неспокоєм.

То був Шевченків вечір,— і слова
Про Яр Холодний розцвіли гарячі,
Про те, як стануть зрячими незрячі,—
І правда говорила в них жива.

Я пам'ятаю, як я здивувався
Нечуваній, високій простоті.
Він одкидав прикраси золоті,
Щоб діамант, як сонце, сам пишався.

І думав я, і думав зал увесь
Про шлях його, де терен з лавром сплівся,
Про подвиг многорічний, що лишився
Навік-віків, нетлінний і поднесь.

Давно життя минуло старосвітське
І зник з землі Глитай, або ж Павук,
Та знов, мов крила, міліони рук
Стрічають плеском ім'я — Кропивницький.

7 травня 1940 р, Київ